

II. rész

A Háború Hajnala

6. fejezet

Mindenek Dacára

Minden irányból hevesen cikáztak a lézernyalábok Ryloth felett. Az alig 28 megmaradt köztársasági cirkáló hősiesen vívta elkeseredett harcát a mindent elsöprő méretű hajóhad ellenében, amely most a Patriot flottával kiegészülve tépázta sorait.

A több mint 1600 méter hosszú szárnyetegek sebesen közeledtek a liberty osztályú cirkálók a Reconciliationt övező gyűrűje felé, majd zúdították rájuk teljes tűzerejüket közójük érkezve. Hiszen itt már nem volt szükség csavaros trükközésre, vagy heves taktikázásra. Talen úgy verte szét őket, ahogyan csak jónak látta.

Egyedül azt bánta, hogy flottája legújabb gyöngyszeme, a Sovereign osztályt képviselő szupercsillagrombolója nem vehet részt a csatában és fitogtathatja mindent elsöprő tűzerejét. Minden esetre azonnal ide hívta indulásukat követően, de azóta sem mutatkozott. Éppen ezért most kíváncsian fordította navigációs tisztje felé tekintetét.

- Mi van a Fejedelemmel? – hiszen így hívták oly hatalmas gyöngyszemét. Ekkor Deana félelemmel teli szemekkel nézett vissza rá

- Megszakadt vele a kapcsolat – közölte vele remegő hangon, mindketten tudták, hogy mit jelentett ez. Hiszen Talen veszedelmes célpont kiiktatására küldte el aznap, de mégsem fordult meg a fejében a gondolat, hogy gyöngyszeme vesztesen kerül majd ki a csatából.

Sidis nem győzött betelni a Fejedelem az orra előtt úszó roncsainak látványával, ahogyan a Demetreus hídjának masszív ablakának átlátszó felületén keresztül bámulta a galaxis tán egyik leghatalmasabb szárnyetegének izzó fémdarabjainak lassan úszó áradatát.

- Nem is rossz – jelentette ki elismerőleg. A múltkor felrobbantott csillagromboló is kellemes látványt nyújtott, de ez már merőben más volt. Igazság szerint ő maga sem hitte volna, hogy képes rá kedvence, s még egy karcolás sem esett rajta.

- Azt hittem, mi nem avatkozunk bele az ilyesmibe – közölte Synthia közömbösen, ahogyan megjelent a Sith előtt szinte már túlságosan is élethű hologramja.

- Ránk lőttek, ilyenkor illik a tudtukra adni, hogy ne szórakozzanak velünk. És hidd el, ezután már nem fognak.

- Pedig egy újabb támadás esélye több mint négyezer-hatszáznegyvenhét egész...

- Ne, ne, ne... mellőzzük a számokat! – vágott bele mondandójába látszólag idegesen. – Akkor irtsunk még ki néhányat. Hol van a többi hajója ennek a... Talennek?

- Az érzékelőim szerint jelenleg Ryloth felett csatároznak számos köztársasági hajóval és... Travis is ott van – Sidis még most sem tudta, hogyan képes erre ilyen emberfeletti pontossággal hajója, de nem is érdekelte túlzottan. Egyszerűen csak kiélvezte fölényét. – Megkezdem a hiperugrást...

- Töröld a parancsot, Travist ismerve meghal, mire odaérnék...

És a Sith sötét nagyurának valóban akadt egy terve, még ebben a teljességgel reménytelen helyzetben is. Nem is telt bele sokba, hogy a köpenyének egyik ujjának hajtásai közé rejtett kommunikátoron keresztül már szólongatni is kezdte beépített emberét.

- Nevil, hallasz? Ha így folytatod, ránk száll az este – ugyanis szerette volna elkerülni a pillanatot, amikor is elfognak a köztársasági hajók és megmaradt flottája következik majd e végzetes soron. Ehhez pedig hamar ki kellett jutniuk.

- Itt vagyok – hallatszott a komból egy jó másfél percet követően. Úgy tűnt, embere meglehetősen ráérős típus volt, pedig most rajta múltott minden. – Bocs a késésért, de nagyon nem szerettem volna két perccel a másfél éve várt akció előtt lelepleződni – ugyanis Nevil még az eredeti, egy évvel ezelőtt végrehajtandó tervének képezte volna szerves részét, melyben hasonlóképp alakultak volna a dolgok, ha mégis csak kevésnek bizonyult volna hajóhada – mint most. Azóta pedig elfelejtődött ugyan egy időre, de mégis kitartott.

- Semmi gond, de most már indulj meg Rea cellája felé. Először őt kell kiszabadítanod – hiszen most az volt a legfontosabb, hogy őt biztonságban tudhassa. Arról nem is beszélve, hogy azonnal kivégzik majd, ha ő szökne meg először.

- Negatív, uram, csak az egyikötökre van időm – felelte Nevil, aki első sorban a saját életét tartotta szem előtt. De ettől is volt olyan jó abban, amit csinált és tudott éveken is némán létezni szinte bármilyen környezetben.

- Mi az, hogy csak egyre van idő?! – csattant fel Travis idegesen.

- Csak negyed órára tudtam elszabadulni, aztán keresni kezdenek. De erre most nincs időnk, adja meg a koordinátáit és kihozom, valamint nálam van a kardja is – a Sith jól tudta, tisztán érezte az erőben, hogy jelenleg Rea a hajó másik felén tartózkodott, ezért Nevilnek volt igaza ebből a szempontból, tehát csak az egyikük szabadulhatott.

Nem volt kérdés, mit fog tenni.

- Hát jó, továbbítom a helyzetemet – felelte egy mély sóhajtást követően, mikor már belátta, hogy ennek így kell lennie. – De készülj fel, mert heves ellenállásba fogsz ütközni.

- Nem probléma.

Az ügynöknek jó néhány percébe belekerült, mire sikerült eljutnia a kérdéses celláig, majd meglepetten tapasztalta, hogy mindössze két rohamosztagos őrizte az energiazárkát.

- *Ez lenne az a heves ellenállás?* – kérdezte magától csalódottan, pedig már azt hitte, hogy végre egy kis kihívásban is része lehet. De így még a szokásosnál is könnyebb dolga volt, ráadásul a két klónkatona még csak felé sem nézett közeledtekor. Hab volt a tortán, hogy a fedélzeti kamerák már egy hete működésképtelenek voltak a Mercilles ezen részén, valami különös technikai mumus miatt, melyért még *véletlenül* sem ő volt a felelős.

Ezért most csak lazán felemelte, majd kibiztosította sugárvetőjét, s a felé legközelebb első rohamosztagost megcélozva rántotta meg biztos ujját a rideg ravaszon, majd figyelte, ahogyan a vörösösen izzó lézernyaláb egy szempillantás alatt keresztülfúrta magát a mit sem sejtő klón koponyáján. Ekkor a másik dühödten fordult felé, élesített sugárkarabélyával.

De már nem volt ideje elsütni azt, hiszen Nevil habozás nélkül indította útjára második lövését, amely a rohamosztagos mellkasába csapódott, egy szempillantás alatt kioltva az életét. Majd egy harmadik lövés is eldőrdült, a zárka vezérlője irányában, azonnal véget vetve a bent tartózkodó fogságának, aki most hálálkodva lépett ki belőle.

- Már megint – ingatta fejét a klón kételkedve Travis ítélőképességében, ahogyan Rea vékony testének finom vonásai rajzolódtak ki kék szempárja előtt, kinek sehogyan sem fért a fejébe, hogy mi baja van megmentőjének. De nem is akarta tudatni vele.

- Te meg ki vagy? – kérdezte Rea meglepetten, valaki másra számított, bár ez már csak részletkérdés volt jelen helyzetükben.

- Az nem érdekes – ekkor a lány felé dobta Travis barázdált markolatú fényszabályját. – Itt van a mestered kardja, most menj innen, amíg megteheted – ekkor Nevil sarkon fordult, majd sebesen kezdett baktatni az ellenkező irányba.

- Várj, most hova mész? – kérdezte a fiatal togruta, amint elkapta mestere fénykardját, majd az övére csatolt tokba csúsztatta egy határozott mozdulattal.

- Nem tudom te hogy vagy veled, de én nagyon is meg akarom élni a holnapot – vágta rá nemes egyszerűséggel, majd eltűnt a folyosók rengetegében, magára hagyva a fiatalembert, aki meglehetősen bizonytalan volt egy pillanat erejéig.

Persze nyilvánvalóan az lett volna a leglogikusabb döntés, ha mestere segítségére sietne, de nem tudta hol is tartózkodott pontosan, hiszen most több erőhasználó jelenlétét is érezte a Mercilles különböző pontjairól, és nem lett volna szerencsés ha Talenbe fut bele véletlenül.

Az erőhasználók jellegzetességeinek számító tudati üzenetek útján már könnyedén tisztázódhatott volna a helyzet, de képtelen volt ez küldésére is, mintha valami leányékolta

volna e képességét. Úgy tűnt, nem csak Travis sajátította el az e képesség blokkolásának tudományát, aki szintén képtelen volt bárhogyan is tudatni helyzetét a növendékével, Nevil pedig már messze járt. Különben is megtette már a dolgok rá eső részét.

A harmadik megoldást a hajó elhagyása képezte, amely magától értetődőnek hatott számára, de mégsem akaródzott csak úgy elsétálni. Nem, amíg tele nem rakta robbanószerrel a Mercilles főreaktorát. És mivel a hajó gyakorlati értelemben pontos mása volt a Nemezisnek pontosan tudta a létfontosságú rész helyét és hogyan is juthat el oda a legkönnyebben.

De először is kellett némi robbanóanyag.

Most, hogy Travis érezte a fedélzeten tartózkodó valamennyi erőhasználó – ugyanis legalább négy jelenlétét érezte a sajátján kívül – egyidejű mozgását, már nyugodt szívvel feltételezte, hogy Nevil sikerrel járt és már szabadon kószál tanítványa. Eljött az ő ideje.

Már út közben felötlött számára néhány alternatív megoldás arra az esetre, ha beépített embere mégsem bizonyult volna olyan beépítettnek, ezért épp ideje volt alkalmazni a legkézenfekvőbbet. Sajnálatos módon egyetlen rohamosztagos sem tartózkodott a közelben.

Egészen eddig a pillanatig, ugyanis épp most fordult be a szemközti folyosón egy jól megtermett katona, már csak testalkatából is látszott, hogy természetes úton született. Nem tenyésztenekek tömegesen ekkora állatokat, még csak a tartályokba sem férnének bele.

- Hé, te ott. Ki tudnád nyitni ezt a cellát? – szólította meg a birodalmi harcost egy jól begyakorolt elmetrűkk keretében, azonban most elmaradt a szinte már megszokottnak mondható eredmény. Ugyanis a túlméretezett rohamosztagos csak nevetve rázta a fejét.

- Rám nem hatnak az elmetrűkkök, sith!

- Milyen kár...

Eközben egyre csak tombolt az ádáz küzdelem Ryloth birtoklásért a galaxis e két, merőben eltérő nézeteket valló frakciója között, bár már egyértelmű volt a végkifejlet. A köztársasági flotta négyszeres túlerőben próbálta elkeseredetten tartani magát, miközben a hatalmas csillagrombolók minden irányból szórták turbólézereik áradatát.

A körkörös alakzatban felálló köztársasági cirkálók közül sokan már az utolsókat rúgták, közülük az egyik liberty osztályt képviselő csillaghajó már rég elvesztette elhárítópajzsait és burkolata teljes egészében lángokban állt az idő közben elszenvedett számos találat által.

Hajtóművei már percekkel ezelőtt felmondták a szolgálatot fegyverzetének túlnyomó részével egyetemben, ugyanis már szinte minden turbólézer ágyúját kiszaggatta a helyéről a zöldesen izzó lézéráradat. Magát a hajót már csak a jóindulat tartotta egyben, ahogyan iszonyatos lángcsóvákat maga után húzva sodródott a kozmosz végtelenében.

És miközben megannyi TIE vadászgép és bombázó húzott el felette csak bekövetkezett az elkerülhetetlen és egy heves robbanás szakította le a cirkáló jobb oldali szárnyát, majd egy újabb robbanás lökte azt arrébb, amely bekebelezte a csillaghajót, ezernyi izzó fémdarabra szaggatva azt az iszonyatos erejű lézernyalábok közepette.

Melyeket könnyű szerrel kerültek ki a korábban felette jellegzetes hangjuk közepette elsuhanó vadászgépek, miközben egy MC90-es felé közelítettek, majd szálltak harcba az azt vadul védelmező köztársasági vadászgépek sokaságával, apró lángfelhőkkel tetézve a monumentális látványt, ahogyan célt értek lézereik halálos lövedékei, hiszen túl sokan voltak.

A több mint 70 megmaradt romboló olyan mértékű vadászfölényt biztosított, hogy a kis, egyszemélyes gépek szinte bárhova betehették alábukat az ellenség fészkeiben, amely már szinte csak a birodalmi hajóktól hemzsegett. És most egyel kevesebb MC90-essel.

Ugyanis a kicsiny gépek amint harcba szálltak az X-szárnyúakkal, sikeresen megnyitották az utat a megannyi TIE bombázó számára, melyek most örömködve szaggatták apró darabokra az alattuk elterülő egy kilométernél is hosszabb duracélszörnyeteget.

Az utolsót, a Reconciliation kivételével.

De ennek ellenére a Köztársaság büszke flottája hevesen viszonzta a tüzet, melynek köszönhetően még a Mercilles is beleremegett a vörösösen izzó turbólézerek által elszenvedett megannyi találatba. Ezzel tökéletes alkalom nyílt Rea számára. Aki a legközelebbi fegyverraktár felé próbálta elverekedni magát és ez nagyrészt sikerült is.

Hiszen már a bejárat előtt járt, amikor is két rohamosztagost pillanatot meg kékesen ragyogó szempárjával, és eddig egyre csak azon töprengett, hogyan is szabadulhatna meg tőlük a saját élete komoly kockáztatása nélkül, s most nem habozott kihasználni az alkalmat.

S amint a talaj remegni kezdett a katonák lába alatt, egy insta alatt a szemük elő termett, Travis barázdált markolatú fénykardjának kibontott pengéjével mesterien védve magát a heves rázkódásnak köszönhetően jócskán eltévelyedett lézernyalábok ellenében, melyek némelyike így is csak kicsivel húzott el feje felett, de könnyű szerrel hártotta a többit.

Ugyanis remekül kombinálta az eddig tanultakat a Travis által elmondottakkal és így már egész jól tudta tartani magát a két klón felé közeledve, miközben egyre csak verte vissza a felé érkező lövéseket fényszabályjával – máris a sajátjának érezte – ellenfelei felé pattintva azokat és rövidesen sikerrel is járt, a jobb oldali katona mellkasába csapódott a lövés.

Így már viszonylag könnyű dolga volt a másikkal, könnyedén kente a falhoz egy jókora erőlkéssel a két lövés közt eltelt rövidke időtartamban, majd metszette keresztül mellkasát fényszabályjával, amíg még megtehetette. Csak ekkor jutott eszébe, hogy egy Jedi nem tesz ilyet. De persze, már közel sem volt Jedi.

Ezen felül a rohamosztagos is ugyanezt tette volna, ezért egy kicsit sem érezte gonosznak, vagy bármilyen módon is bűnösnek tettéért, különben sem lett volna szerencsés, ha a katona magához tér kis idő elteltével, majd lesből letámadja a helyiségből kifelé jövet.

Amikor is nem bárt meglepetésben lett része.

Azt sejtette, hogy nem fog egy robbanóanyaggal teli táskával csak úgy kisétálni a nem túl tágas helyiségből, de egy tucatnyi rohamosztagost várt, maximum, és nem egy bosszúszomjas Sith lovagot, aki most dühödten forgatta fénykardját felé meresztve hátborzongató pillantását.

A „nem ajánlatos harcba szállni vele” nem volt kifejezés jelen pillanatban és Rea azonnal visszahátrált a fegyverraktárba, majd egy erélyes kézmozdulattal magára zárta az tömör duracélajtót, ezzel némi időt nyerve, hátha erre veti a sors mesterét.

Viszont az ajtóba álló vörösösen izzó penge láttán, amely szép lassan megolvasztotta, majd keresztülhasította annak fémes ötvözetét – egy új bejárat keletkezésének első lépése keretében – szembe kellett Reának néznie a ténnyel, hogy ez koránt sem fog bekövetkezni időben.

Tehát gyorsan ki kellett találnia valamit.

Travisnak jó néhány percébe beletelt, mire a jól megtermett rohamosztagos élettelen kézfejjel szorongatott sugárvetővel telibe kapta az energiacelláját vezérlő terminált, majd szabadulhatott az idő közben felsorakozó kisebb armada lézéráradatába, amely még fegyver nélkül sem jelentett neki bármilyen jellegű fennakadást.

Csupán annyit kellett tennie, hogy fürgén odaugrik tucatnyi támadója elé, majd rájuk szabadítja az ujjából záporozó iszonyatos erejű szikrák kékesen villódzó áradatát és egy halálsikolyokkal és jajgatással teli pillanatot követően már semmi más nem állt az útjában egy rakás füstölő holttest kivételével, melyeken már nem volt nehéz keresztülgázolnia.

Mivel még mindig négy erőhasználó jelenlétét érezte és igen furcsa lett volna, ha ezek közül nem csak egy lett volna tanítványa úgy vélte már biztosan úton van a hangár felé vagy elrejtőzött valahol. Elvégre kinek jutna eszébe egymaga felrobbantani az egész hajót?

Hiszen ezt még jómaga is elvetette és inkább a jó öreg leszámolás mellett döntött az Erőben lakozó legerősebb zavar – tehát Darth Talen – felé véve az irányt. Mivel ha őt megöli,

vezető nélkül marad az ellenség, és akkor már könnyedén léphet majd a helyébe a keletkező káoszt kihasználva. Legalábbis elméletben.

De persze az életben semmi sem ilyen egyszerű, mindig akadnak kisebb fennakadások. Melyet jelen esetben az jelképezett, hogy kard nélkül csak nehezen tudná megszabadítani valamennyi végtagjától ellenfelét, majd végignézni, ahogyan szénné ég egy lávafolyam mellett – legalábbis ő ezt a sorsot tudta elképzelni a legfájdalmasabbnak, mindközül. És nem érthette be kevesebbel Talen esetében. S ez a probléma megoldódni látszott.

Ugyanis az egyik összekötő folyosóra való érkezését követően egy meglehetősen morcosnak tűnő Sith lovagot pillantott meg sárgásan izzó szemeivel, aki látszólag bármikor kész volt kioltani bárki életét. Ráadásul két fényszablyával is rendelkezett.

- Travis, ha tudnád mennyire vártam már ezt a pillanatot – harsogta a sith mély torokhangon, miközben hevesen kezdte forgatni kardjait.

- Hát még én – vágta rá Travis magabiztosan, majd megindult ellenfele irányába, alig egy lépéssel megállva előtte, aztán már csak várta a férfi reakcióját, amely nem váratott magára valami sokat. S Travis rövidesen két, a nem valami friss levegőt erőteljesen hasító penge egyidejű közeledte felé lett figyelmes a feje irányába.

Ez jókora csalódottsággal töltött el, valahogy többet várt a vérszomjasnak tűnő lovagtól, kinek könnyű szerrel hajolt el fényszablyái elő egy ruganyos mozdulattal, majd várta a következő csapást, hátha most valamivel értelmesebb taktikát választ ellenfele. És csakugyan.

Most ismételten az előzőt próbálta megismételni, de csak az egyik kardjával, a másikkal csak akkor sújtott le Travisra, amint az kihajolt és épp felegyenesedett volna, persze most direkt éles szögben irányozva a pengét, hogy sehogyan se tudjon kitérni előle, de ez most nem is állt szándékában. Mindössze nemes egyszerűséggel rámarkolt a pengére jobb kezével.

- Meglepődöttél? – nevetett fel a Sith sötét nagyura fennhangon, farkasszemet nézve teljességgel ledöbbsent ellenfelével. *Hogy képes erre bárki is?*

A megoldást az jelentette, hogy nem volt. Egyszerűen csak feltartotta az Erő segítségével a pengét, ebben csak az időzítés volt rendkívüli, ugyanis így csak milliméterekre lebegett a penge érdes tenyere felett, ezért úgy tűnt, mintha közvetlenül rámarkolt volna.

És mialatt a Sith lovag csak döbbsenten nézett maga elé Travis egy szempillantás alatt csavarta ki a kardot másik kezéből, majd sújtott le ellenfelére, aki még idejében el tudott ugrani. De sebját, már megvolt a kard, ideje volt leszámolni Talennel. Ehhez már csak az előtte álló lovagot kellett legyőznie, amely különösen nem bizonyult nehéz feladatnak.

Mindössze egy laza kézmozdulatába került az egész és már jókora sebességgel repült is a fal felé egy erőlkés hatására ellenfele, de az utolsó pillanatban még felé dobta kardját – és ezért lépte meg ezt csak most Travis – mielőtt szétkenődött volna a túlsó oldal támfalának fémes ötvözetén. Persze így, hogy neki is volt kardja már könnyedén kivédhette a fenyegetést.

Egy ideig még tűnődött, hogy magával vigye-e a bónuszkardot, mivel ő egyhez szokott nem sokat érne kettővel, csak belezavarna vívótechnikájába. De ki tudja, jól jöhet még, éppen ezért felvette az földről, majd a köpenye misztikus hajtásai közt elrejtett tokba helyezte.

Innentől már nem volt nehéz dolga eljutni a Mercilles hídjáig, ahol Talen jelenleg tartózkodott. Könnyedén verekedte át magát a szembe jövő néhány szem rohamosztágon, keresztülgázolva fényszablyájával testeiken, majd rövidesen el is érte úti célját, amely meglepő módon teljesen üresen állt. Egyedül régi ellenfele állt a helyiség közepén, fényszablyáját szorongatva balkezében.

- Áh Travis, már vártalak – jelentette ki Darth Talen magabiztosan, gúnyos kacaja kíséretében.

Odakint egyre csendesedni kezdett az űrűtközet, melynek sorsa legalább oly mértékben dőlt el a Mercilles, mint a Reconciliation fedélzetén, ahol valóságos krízishelyzet bontakozott ki az egyre záporozó lövedékek közt kibontott zöldesen izzó penge által.

- Mit jelentsen ez?! – hóbörgött Enar indulatai által vezérelve. Álmában sem gondolta volna, hogy épp régi barátja fogja most elárulni. Ahogy Draka sem hitte volna, hogy eljön ez a pillanat, de nem tehetett mást. Ezt diktálta a kódexe.

- Elvakítanak az érzelmeid, nem engedhetem, hogy mások fizessék meg az árát – ekkor az admirális nyakához szegezte fényszablyáját, melyet megannyi sugárkarabély előrántása kísért, egyidejűleg. – Mondj le, amíg nem késő!

- Ez arcátlanság! – csattant fel Enar mély torokhangon. – Őrség, elvezetni!

Egy pillanatra néma csend köszöntött a híd fedélzetére, – a csata közepette megannyi felrobbanó csillaghajó és az egyre özönlő lézernyalábok becsapódásainak robaját leszámítva – az ott tartózkodók most végképp nem tudták, hogy ki mellé álljanak. Tudták, hogy nem árulhatják el admirálisukat, de azt is, hogy Drakának van igaza. Emellett volt még valami:

Nem akartak meghalni.

Éppen ezért most tucatnyi sugárvető meredt Enar Gahen felé, aki valósággal felrobbant haragjában, és csak hitetlenkedve állt fel székéből, de ekkor a sors újabb kegyetlen meglepetést tárt eléjük ádáz játéka közepette, ahogyan a navigációs tiszt megindította volna az ugrást, ugyanis semmi sem történt, egy helyben maradt a köztársasági hajóhad.

- Mi történt? – tudakolta meg Draka ismételten a nyilvánvalót, miközben próbálta halálfélelmét leplezve a lehető legérzelem mentesebbnek tettetni magát.

- Úgy tűnik, hogy számos interdiktó van a közelben – felelte az navigációs tiszt elszörnyedve, nem is értette eddig mégis, hogy nem vehette észre. De már mindegy volt, a lényeg annyi, hogy végük van.

Ekkorra már a köztársasági flotta alig harmada maradt meg csupán, sietniük kellett hőseinknek, s most egy újabb liberty elhárítópajzsai mondták fel a szolgálatot a hevesen cikázó birodalmi lézernyalábok ellenében. Tökéletes alkalom nyílt az előtte elhaladó csillagromboló számára, mivel jobb oldalának minden ágyúja a sérült cirkáló felé nézett.

A nehéz turbólézer ágyúuk zöldesen izzó iszonyatos erejű lézernyalábjai pedig egymás után csapódtak a liberty orrába, lángba borítva azt és földrengésként megrázva fedélzetét. Ahol tudták, hogy nem élnek túl még egy ilyen horderejű csapást ellenfelüktől, ezért még egy utolsó, elkeseredett lépésre szánták el magukat. Ugyanis most felizzottak a hajtóművek.

A köztársasági cirkáló utolsó erejéből megindult, majd hatalmas erővel vágódott az előtte elhaladó monstrum oldalába kis híján kettészelve annak zömök hajótestét, majd egy pillanatra úgy tűnt, mintha maga előtt tolt volna a már lángokban álló csillaghajót, de ekkor a két hajó valamelyikének főreaktora megadta magát, s egy hatalmas lángfelhő nyelte el mindkettejüket.

Csupán izzó roncsdarabok maradtak hátra a hősi halálból, melyet csak kétkedő szemek kísérték figyelemmel, majd fordultak el tőlük végképp. Még az egyre csak dúló űtközetben résztvevő erőhasználók sem érezték meg halálukat. Vagy talán mégis, csak nem vették észre. Hiszen most annyi halál és szenvedés által háborgott az erő, hogy még a misztikus energia folytonos kénlelői sem tudták volna kiszűrni.

Elvégre most senki sem foglalkozott ezzel, akadtak fontosabb teendőik is, mint például az életben maradás, amely különösen Rea számára tűnt nehéz feladatnak. Aki csak remélhette, hogy a Sith feladja a tömör duracélajtó a vártnál körülményesebb átvágását, és elmegy, de nagyon nem így álltak a dolgok. Mivel már a háromnegyedén túljutott.

A fiatal togruta szemei csak ekkor akadtak meg a helyiség felett húzódó szellőzőjárat szűk nyílásán, melyet még ő is könnyű szerrel ki tudott nyitni az Erő segítségével, majd egy szempillantásba sem telt bele, hogy már csak hült helye legyen. És mivel igen szűkös nyílás

volt ez, a lány még befért kis termetének és karcsú testalkatának köszönhetően, de biztos volt benne, hogy a Sith már közel sem lesz ilyen szerencsés.

Innentől már szabad útja volt a főreaktorig.

Viszont jó néhány percébe beletelt, mire odaküzdötte magát, tekintve, hogy nem lehetett túl gyorsan haladni az ilyen járatokban. Nem is emberi – vagy épp togruta – használatra tervezték azokat, ráadásul a vége a lehető legrosszabb helyre nézett. A reaktort őrző két rohamosztagos felé, akik épp felé fordulva vitatták meg a mai koszt borzalmaikat.

Ezúttal is lesből támadást tartotta a legeredményesebb taktikának jelen körülmények közt. Egy szelíd kézmozdulattal lecsúsztatta a vékony fémrácsot, majd fénykardja vörösen izzó pengéje kibontása közepette vetette rá magát ellenfeleire, és egy pillanat alatt szelte ketté egyiküket, majd gáncsolta ki másikat egy erélyes lábmozdulattal.

Tehát minden jól haladt egészen addig, amikor is felismerte azt a kis apróságot, hogy két szem rohamosztagos helyett négyen tartózkodtak helyiségben, melyek most azonnal tüzet nyitottak Reára sugárvetőkkel, aki annyira belelendült a dolgokba, hogy fel sem tűnt neki a pillanat hevében, milyen könnyű szerrel pattintotta vissza rájuk lézernyalábjaikat, majd végzett az épp feltápáskodni próbáló klónnal egy erőteljes kardcsapással.

Már csak akkor eszmélt fel a harc hevéből, amikor is sorra rakosgatta a tölteteket a Mercilles főreaktorának fémes burkolatára. Igaz még csak a másodiknál tartott ugyan, amikor is különös rezgésekre lett figyelmes az Erőben, mintha kézzel-lábbal próbálta volna figyelmeztetni valamire, ami nagyon nem fog tetszeni neki.

És riadtan hátrafordulva döbönt rá, hogy a vérszomjas Sith lovag, aki előző alkalommal is sarokba szorította, idáig követte és le is csapta volna a fejét, ha nem lesz figyelmes az Erő szavára, majd védi ki a felé közeledő csapást Travis barázdált markolatú szablyájának vörösen izzó pengéjével, melyet most egész testhezállónak talált.

Most nem tudott hova futni, kénytelen volt szembenézni ellenfelével, kinek azonnal megmutatkozni látszott fölénye, amint kardjaik hevesen kezdtek cikázni heves csapásai közepette, melyeket kivétel nélkül éles szögben indított Rea feje fölül, s a lány csak alig tudta védeni azokat, olyan iszonyatos erővel érkeztek, de mégis állta sarat.

Legalábbis azt hitte, ugyanis a következő pillanatban már merőben más szögből közelített a penge, melyet a lány egy éles mozdulattal próbált kivédeni, mely sikerült is, de a Sith csak nem rántotta el szablyáját. Ehelyett minden erejével nekifeszült, és mivel jóval robusztusabb testalkattal rendelkezett, a két penge egyre csak a togruta felé közeledett.

Viszont Rea hamar felismerte a helyzetet, és egy ruganyos mozdulattal szökelt ki a kutyaszorítóból, egy jókora rúgással megtoldva a mozdulatsort, melyet ellenfele gyomra felé irányított, aki a pillanat hevét kihasználva egy rutinos mozdulattal csavarta ki Rea kardját apró kézfejből, amíg a lány másfelé koncentrált a figyelmét. És elég távol állt ugyan, hogy ne hasíthassa szét a férfi, de így az már két kardal is rendelkezett, míg ő egyel sem.

- Meglep, hogy egyedül mersz szembe nézni velem – jelentette ki a Sith sötét nagyura, miközben magabiztos léptekkel közeledett ellenfeléhez, próbálva felmérni annak erejét. Mivel Talen is fejlődhetett azóta, s csak remélhette, hogy kevesebbet, mint ő.

- Már korábban is legyőztelek, Travis. Most sem lesz másképpen! – ekkor kibontotta érdes markolatú szablyája pengéjét, s erőteles léptekkel közeledett ösellenése felé, aki szintén hasonlóképp cselekedett. Egyedül kardjaik vörösen izzó pengéi fékeztek lendületüket, ahogyan iszonyatos erővel feszültek egymásnak heves szikrák valóságos zápora közepette.

Travis rántotta el elsőként fénykardját, majd heves, látszólag nyers és rendkívül indulatos mozdulatokkal kezdett támadni, mintha csak valami meggondolatlanságra próbálta volna provokálni ellenfelét, aki bedőlni látszott a szinte közönséges trükknek. Majd az egyik csali lehetőséget kihasználva próbálta meg keresztülszúrni fegyverét ellenfelén.

Aki olyan nemes egyszerűséggel ugrott félre, mintha előre tudta volna ellenfele minden egyes mozdulatát, mivel tudta is. Az egyetlen apró problémát az jelentette, hogy Talen sem most mászott le a falvédőről és még azelőtt vágta a falhoz Travis egy erőlkéssel, mielőtt a leghalványabb esélye is kínálkozott volna, hogy lesújtson rá. Külön örömként érte, hogy kifordult kardja ellenfele markából, ahogyan krumplicsákként vágódott a sima fal fémes ötvözetéhez, majd látszólag ájultan rogyott a padlóra. Talen felnevetett ennek láttán.

- Ugyan, korai még elájulnod. Vagy talán ilyen ostobának gondolnál? – erre Darth Travis csakugyan felpattant, majd előrántotta tartalékkardját. Még jó, hogy felvette a földről néhány perccel ezelőtt. Talán el is veszett volna nélküle, de így újult erővel indulhatott harcba.

És egyre hevesebben cikáztak karjaik a helyiségben, ahogyan heves szikrák özönében feszültek egymásnak egy pillanat erejéig, majd vágtak bele a környező tárgyakba következő csapásuk közepette, de sehogyan sem akart dűlőre jutni viadaluk. Egészen addig, amikor is Talen megunt a teketóriázást és egy újabb erőlkéssel próbálkozott. Travis pedig a sajátjával háritotta azt, miközben csak pár lépésre álltak egymástól. Tehát az erősebb nyer majd.

Mindketten tudták, hogy mi következik.

Ha Rea számára nem jelentett volna elég nagy problémát, hogy fegyver nélkül maradt a Sith lovaggal szemben, az utolsó megmaradt köztársasági cirkálók elkeseredett rohamának eredményeképp egy heves rengés rázta meg a hajótestet, melyet könnyű szerrel használt ki ellenfele és vágta a falhoz a lányt, miközben az egyensúlya megőrzésére összpontosított.

Aki a földről felnyitva szemeit már csak a felé dühödten ugró Sith lovagra lett figyelmes, akit sehogyan sem tudott megállítani saját erejéből, de nem is kellett. Hiszen még mindig volt két töltet a reaktoron, amely közel sem volt elég ahhoz, hogy felrobbantsa a hajót, de most szép kis felfordulást okozhatott vele, ahogyan lenyomta a detonátor fura módon kékes fénnel villogó nyomógombját, majd csak figyelte, ahogyan a távolba repíti a lökeshullán ellenfelét.

Jómagát az egyik tároló tökéletesen megvédte a lángoktól, a lökeshullámtól, valamint a hirtelen minden irányba záporozó megannyi kis fémdarabtól, melyek láttán valami különös megérzés azt sugallta neki, hogy ezzel meg is nyerte a párbajt, de feltápáskodva az egyre forrószódó padlóról kénytelen volt belátni, hogy a sith nagyon is talpon volt még.

De már bőrét mindenfelé égések és a repeszek által keletkezett véres sebek borították, melyek egyike az egyik szemét is telibe trafálhatta, mivel az most csukott állapotban volt és vér csörgedezett belőle egy meglehetősen mély vágásból. De ami a legfontosabb, már csak egy fénykard volt kezében, a másik a földön hevert valahol és Rea azonnal fel is kapta azt, amint tudatosult benne, hogy alig egy lépésre landolt mellőle.

Viszont kardjaik heves cikázása közben kénytelen volt belátni, hogy még így is túlságosan erős volt neki a húszas éveit elején járó sith lovas, aki most sokkal hevesebben és meggondolatlanabban harcolt ugyan, mivel most teljesen elöntötte haragja, de Rea sehogyan sem tudott felülkerekedni, ráadásul ismét elvesztette fénykardját egy újabb váratlan, éles szögből érkező kardcsapás közepette ismételten kiverte a kezéből ellenfele.

Most tűnődhetett volna azon, hogy milyen elképesztően peches vagy szerencsés napja volt éppen, miközben a sith felnyársalni készült őt fényszablyájával, de ehelyett inkább ismételten az Erő szavát követte, amely pontosan megmondta neki, hogy mit is kell tennie. És e szempontból igen szerencsésnek tekinthette magát, hiszen éppen, hogy meghallotta azokat.

És most az Erő sugallta neki, hogy mikor rugaszkodjon el a talajról, majd vesse magát magasba, ahogyan a vérszomjas sith kardja sebesen suhant el lábai alatt. Valamint azt is, mikor húzza közelebb magához mestere fényszablyáját a lángok közül, hogy az épp akkor simuljon ismételten apró tenyeréhez, amikor már a földre érkezett a túloldalon, egyenesen a mit sem sejtő férfi háta mögött állva. Innentől már egyedül is tudta, mit kell tennie.

Hiszen már nem volt más dolga, minthogy befejezze még a levegőben megkezdett fordulóját, majd egy erélyes mozdulattal mélyessze bele kardjának vörösesen izzó pengéjét ellenfelébe, aki egy fájdalmas ordítás közepette rogyott a földre, miközben hajlított markolatú fényszablyája kifordult kezéből és holttestével együtt zuhant alá a fém talajra.

Talen mindig is tudta, hogy ő az erősebb, ezért már csak az maradt az egyetlen kérdés, hogy mégis mikor adja fel Travis és leli halálát erőlkése közepette, hiszen érezte, hogy egyre fogytán van ereje. Csak az nem sejtette, nem is sejtette, hogy mégis miért.

A Sith ugyanis nem csak egy dologra koncentrált egyidejűleg. A tényt kihasználva, hogy ellenfele minden figyelmét sikerült magára vonnia most csak finoman felemelte a helyiség másik végében heverő fénykardot, majd annak vörösesen izzó pengéjét kibontva irányozta Talen felé, aki riadtan lökte félre a felé közeledő pengét jobb kezével, mellyel eredetileg Travis erőlkését kellett volna feltartóztatnia, de így már nem tehetette.

Ahogy ellenfele iszonyatos erővel vágódott a szemközti falhoz, leszűrte, hogy ez trükközés nélkül jóval simábban ment volna neki, mivel akkor nem kellett volna megosztania figyelmét. De nem akarta megkockáztatni, hogy mégis csak Talen bizonyul az erősebbnek, hiszen akkor még nem tudhatta, hogy ennyivel erősebb nála.

Igazság szerint az volt a terve, hogy ha már elvesztette a kis erőfitogtatást és falhoz közeledett lépi meg ezt, de a leszámolás így is tökéletesen megfelelt számára. Igaz, így elmaradt a középkorú férfinak szánt kínhalál, aki már szörnyethalt az a becsapódás által.

Bár itt Sidis mégis csak tévedett. Ha akkor elindul, már jó negyed órája itt lehetne.

Most, hogy már csak néhány köztársasági cirkáló, valamint egy maroknyi vadászgép maradt az egykor oly hatalmasnak tűnő köztársasági flottából, szabad út nyílt az irdatlan túlerőben lévő birodalmiak számára a Reconciliation felé, melyet már mostanra is csak a jóindulat, valamint az alig 10%-on álló elhárítópajzsok tartottak egyben.

Amely most másodpercek alatt foszlott szerte egy fényes villanás keretében, ahogyan egyszerre három csillagromboló úszott mellé az úr hidegében és szabadította rá masszív lézernyalábjainak zöldesen izzó áradatát, melyek egy szempillantás alatt darabokra szaggatták a hajótestet, ám annak a főreaktora mégsem adta meg magát, még időben leválasztották a fedélzeten tartózkodók, ezzel sokuk életét megmentve.

Ugyanis az MC90-es cirkáló már így is elég halott volt ahhoz, hogy a birodalmiak beszüntessék a tüzelést és a még mindig harcképes hajókra koncentráljanak. Elvégre minek pazarolják rájuk az értékes energiát, amikor jobb dolguk is akadt ennél?

S nem sokkal az utolsó köztársasági cirkáló elhárító mezejének összeomlása után a birodalmiak teljes meglepetésére a Mercilles robbanásának hatalmas robaja hallatszott a távolból, melynek főreaktora csak mostanra adta meg magát a lángok közepette. És mindössze egyetlen egy hajó hagyta el hangárját a végzetes láncreakciót megelőzően.

A Hammer of God nevezetű könnyű fregatt.

Travis pedig elégedetten nézett alá a kozmosz végtelenében finoman sodródó köztársasági hajók roncsaira, ahogyan Talen zászlóshajója ezernyi izzó fémdarabra szakadt haláltusája közepette. Halálával beteljesült zseniális terve, amely minden lehetséges eshetőségre kitért a megannyi lehetőség közül, mely adódhatott párbajuk hevében.

- Mester – emelte Rea a Sith felé kék szemének pillantását, aki igencsak elégedett volt mai teljesítményével, valamint szabadulásakor hozott döntése is elnyerte a tetszését. Már értette, hogy miért épp rá esett az Erő választása. – Megtarthatom a fénykardod? – az ugyanis még mindig a lány fekete szövetrohájának övére csatolt tokban ékeskedett.

- Szó sem lehet róla – felelte Travis kedvesebbik énjét mutatva, bár erre talán már nem is volt akkora szükség, mint korábban. Szépen összekovácsolódtak az elmúlt napok folyamán. De azért nem árt némi ráerősítés egy ilyen fontos folyamat megalapozásához.

- De miért nem? Ez csak egy fénykard – folytatta az ifjú mondandóját, amikor is egy újabb alak lépett mögé, sugárvetőjét tartva kezében.

- Akkor biztosan nem lehet valami nehéz döntés visszaadni neki – nevetett fel Nevil, aki ismételten megélte a holnapot, mint mindig akárhányszor krízishelyzetbe keveredett...

6 hónappal később:

3 csillagromboló tört elő a hipertérből Travis legújabb ördögi csapása előkészítésének alkalmából, azonban ismételten akadt egy kis bökkenő. Az űr e elhagyott részén az égarda világon semminek sem kellett volna tartózkodnia, hát még egy Mediator osztályú köztársasági monstrumnak, amely könnyedén le tudja rendezni Travis bármely csillagrombolóját.

- Lőjék le azt a hajót! – jelentette ki Rea, amint meglátta a hatalmas cirkálót. Tudta, hogy ha elmenekül véget ér a hadművelet, mielőtt még kezdetét vette volna.

- Igenis űrnőm! – jelentette ki az egyik tiszt majd valamennyi romboló tüzet nyitott a cirkálóra, ám ekkor egy újabb hajó tört elő a csillagok áradatából, éles szögben közelítve feléjük. Úgy, hogy mindkét fél hajóit egyidejűleg célba vehesse.

- Biztos vagy ebben? – csattant fel Synthia, amint kiértek a hipertérből. – Ezzel olyan események láncolatát indítod el, amelyek még számomra is megjósolhatatlanok – ebben pedig teljességgel igaza volt. Egyidejűleg hadat üzeni mindkét félnek minden volt, csak nem egy bölcs és teljesen átgondolt lépés. Könnyen belebukhattak hosszútávon.

- Teljesen biztos vagyok benne. Travis most túl messzire ment és már csak egyvalaki maradt, ki megállíthatná. Tehát eljött az én időm... – eddig azt remélte a Köztársaságot keményebb fából faragták annál, hogy ilyen könnyedén az összeomlás szélére taszítsa és megállítják valahogy. Borzalmas hiba volt segíteni neki annak idején.

- Teljes tűz!

Darth Raven